

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **S. S. N.**, narozen dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,

zastoupen Mgr. Naďou Smetanovu,
advokátkou se sídlem 28. října 3, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. OAM-1011/ZA-ZA10-HA10-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje a že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

2. Žalovaný se v rámci posouzení žádosti zabýval tím, zda žalobci hrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Z výpovědi žalobce nelze usoudit, že mu hrozilo pronásledování z důvodu jeho politického přesvědčení, Vietnam opustil velmi mladý a dle vlastních tvrzení není politicky aktivní. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť o mezinárodní ochranu žalobce požádal až ve chvíli, kdy o oprávnění k legálnímu pobytu přišel svou vlastní trestnou činností. Zdůraznil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu (odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003). Dále poukázal také na judikaturu NSS, podle níž je nutné podat žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V případě žalobce tomu tak ale nebylo, neboť po celou dobu svého pobytu v České republice o mezinárodní ochranu neprojevil sebemenší zájem. Žalobce chce setrvat na území České republiky i proto, aby byl nablízku své manželce a dítěti, kteří zde oba žijí na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný však uvedl, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Neposkytnutí mezinárodní ochrany žalovaným nadto nevylučuje pobyt na území České republiky. Žalovaný také uvedl, že žalobcem namítané obtíže ve Vietnamu, které se týkají absence jeho rodinného a ekonomického zázemí, nejsou azylově relevantní. Žalovaný dále uvedl, že ve vietnamském právním řádu není zakotvena zásada *ne bis in idem*, pročez by žalobce mohl být opětovně stíhán pro trestný čin spáchaný v České republice. Ze shromážděných zpráv však plyne, že tyto obavy jsou nepodložené. Po konzultaci českého zastupitelského úřadu s dalšími zastupitelskými úřady členských států Evropské unie nejsou žalovanému známy případy, kdy by pachatelé trestných činů byli jakkoliv perzekvováni vietnamskými úřady. Naopak v naprosté většině případů nemají vietnamské úřady zájem se těmito osobami jakkoliv zabývat. Ve shromážděných materiálech je uvedeno i to, že do místní obdoby rejstříku trestů se trest vykonaný v zahraničí nezapisuje a na pachatele se pohlíží jako na osobu bezúhonnou. Uzavřel, že žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní obavy z možných problémů ve Vietnamu spojených s jeho trestnou činností. Žalovaný mu proto neudělil azyl podle § 12 zákona o azylu.
3. Žalovaný také žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 13 zákona o azylu. Manželka žalobce a jejich dítě zde pobývají na základě pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, nikoliv mezinárodní ochrany.
4. Žalovaný neudělil žalobci ani mezinárodní ochranu ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Vzal v potaz zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Dospěl k závěru, že žalobce je dospělý, plně svéprávný a praceschopný. Ani existence rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvod k udělení humanitárního azylu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36). Humanitární azyl není koncipován pro situace obdobné situaci žalobce. Nemá sloužit jako „záchranná brzda“, pokud jednatel vlastním přičiněním

přijde o pobytové oprávnění. Naopak slouží v situacích, kdy by bylo s ohledem na okolnosti žadatele „zcela nehumánní“ azyl neudělit. Takové okolnosti žalovaný v případě žalobce neshledal.

5. Žalovaný se dále zabýval tím, zda existují důvody pro udělení doplňkové ochrany žalobci. Při posouzení vycházel především z rejstříku trestů a rozsudků Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, sp. zn. 1 T 40/2015, a Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2016, č. j. 12 To 2/2016-4227, jimiž byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi roků pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, dílem dokonaného, dílem ve stádiu pokusu. Dospěl k závěru, že v případě žalobce je nutné aplikovat § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). V rámci řízení vyšly najevo závažné skutečnosti, na základě kterých žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce spáchal závažný zločin. Na základě § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu mu proto nelze udělit doplňkovou ochranu. Podle judikatury NSS pro výklad pojmu „vážený zločin“ není možné vycházet jen z trestního zákoníku, ale je třeba jej vykládat v kontextu kvalifikační směrnice a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce dle výše citovaných trestních rozsudků spáchal úmyslný trestný čin a s ohledem na to, že jej spáchal ve velkém rozsahu, bylo možné mu udělit trest odnětí svobody v rozmezí 8 - 12 let. Podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku se jedná o zvlášť závažný zločin. Co se povahy spáchaného činu týče, žalovaný jej považuje za vážný, přestože byl žalobci udělen trest při spodní hranici rozmezí trestní sazby. Dle trestních rozsudků žalobce předmětnou činnost páchal po delší dobu a ve velkém rozsahu. Podle výše citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze pak platí, že byť je marihuana považována za tzv. měkkou drogu, následky spojené s její aplikací, zejména osobami mladšími 18 let, mohou být nedozírné. Dále nelze přehlédnout, že marihuana leckdy slouží jako tzv. startovací droga a (obzvlášť u dětí) často vede k touze poznat i jiné a pochopitelně nebezpečnější látky. Žalovaný k tomu doplnil, že závažnost drogové kriminality je dána závažností jejího dopadu a mírou devastáčních účinků na její konzumenty, a to jak na jejich psychické, tak fyzické zdraví. Závažnost však dopadá i na celou společnost, neboť užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Tento typ kriminality je řešen i v mezinárodním měřítku (např. Úmluva o psychotropních látkách či Úmluva Organizace spojených národů proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami, Česká republika je signatářkou obou úmluv). Nedovolená výroba a obchod s těmito látkami jsou na mezinárodní úrovni považovány za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a jevy nepříznivě ovlivňující ekonomické, kulturní a politické základy společnosti, které ve svém důsledku vedou k rozkladu hospodářství a společnosti a ohrožení stability, bezpečnosti a suverenity států ve všech oblastech a úrovních. Žalobce se takového jednání dopouštěl ve velkém rozsahu, aktivně se na činnosti podílel a nebral ohledy na dopady své činnosti. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce spáchal takový čin, jehož závažnost vylučuje udělení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

6. Žalobce uvedl, že nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje především

v nesprávném právním posouzení věci, nedostatečném zjištění skutkového stavu a částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

7. Žalobce považuje závěr žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu za nesprávný, neboť žalovaný nezjistil stav věci dostatečným způsobem. Žalobce považuje žalovaným uvedenou argumentaci (žalobcovu snahu o legalizaci pobytu, začlenění do vietnamské společnosti) za irelevantní. Žalobce ve svém vyjádření k podkladům ze dne 18. 6. 2019 uvedl, že se v případě návratu do vlasti obává opětovně perzekuce z důvodu jeho předchozího odsouzení. Zprávu, z níž vycházel žalovaný, považuje za nejednoznačnou, neboť z ní jasné neplyne, zda žalobci nehrozí další postih ve Vietnamu v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Z toho důvodu navrhl, aby žalovaný obstaral další zprávy, které tuto okolnost postaví najisto, žalovaný tak však neučinil, naopak uvedl, že pokud žalobce považuje doplnění důkazů za potřebné, nechť si je obstará sám. Žalobce však nedisponuje takovým aparátem, aby mohl zjistit rozsah porušování zásady *ne bis in idem* ve Vietnamu. Ke své obavě také doplnil, že žalobce mnoho let žil v demokratické zemi, pročez již jen z toho důvodu může být pod drobnohledem vietnamských státních orgánů.
8. Dále se neztotožnil se závěry žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu. Pro splnění podmínek k udělení humanitárního azylu považuje za rozhodnou svou rodinnou situaci. Žalobce zde pečuje o svého nezletilého syna, který zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. Po žalobcově propuštění z výkonu trestu odnětí svobody hlídá syna a jeho manželka zajišťuje rodinu po finanční stránce. Žalobce poukázal na to, že po dobu výkonu trestu ho manželka se synem mohli alespoň navštěvovat, po jeho vycestování by to již nebylo možné. V případě žalobce má on i jeho manželka zájem pečovat o jejich nezletilé dítě a oddělení dítěte od kteréhokoli z rodičů by zajisté nebylo ku prospěchu nezletilého. Žalovaný se podle žalobce dostatečně nevypořádal se souladností svého rozhodnutí s mezinárodními závazky, kterými je České republika vázána. Vycestováním do Vietnamu by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce předpokládá, že v případě vycestování a žádosti o udělení víza za účelem společného soužití rodiny by mu vízum nebylo uděleno s ohledem na jeho trestní minulost. Žalobce by tak byl od své rodiny odloučen minimálně na dobu několika let, čímž by mimo porušení čl. 8 Úmluvy došlo i k porušení nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte). Zájmem nezletilého syna žalobce je nepochybně to, aby vyrůstal v úplné rodině, která mu poskytne veškeré hmotné a sociální zázemí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že manželce se synem nic nebrání odcestovat se žalobcem do Vietnamu. Tento závěr žalovaného považuje žalobce za nepřezkoumatelný. Žalovaný si pro něj neopatřil veškeré dostupné podklady, např. i přes žalobcův návrh nedoplnil podklady k rozhodnutí o výsledcích jeho manželky. Závěr o možnosti vycestování do Vietnamu je tak pouhou domněnkou. Manželka žalobce také neměla ani faktickou možnost podat k věci písemné stanovisko, neboť žalobce byl vyzván k seznámení s podklady, navrhl její výsledky a dalším úkonem žalovaného bylo vydání rozhodnutí, žalobce se tedy o neprovedení výsledku dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.
9. Žalobce také brojí proti závěru žalovaného, že žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu z důvodu uvedeného v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že na jeho případ toto ustanovení není možné aplikovat. Uvedl, že v první řadě je pro něj tento závěr žalovaného překvapivý, neboť v průběhu řízení na svou trestnou činnost nebyl jakkoliv dotazován. Zdůraznil také, že uložený trest zčásti vykonal a byl podmíněně

propuštěn, což žalovaný nezohlednil, v čemž žalobce spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu. Do správního spisu nebylo založeno usnesení o podmíněném propuštění z výkonu trestu. Žalovaný si měl obstarat všechna rozhodnutí ve věci a až následně posoudit otázku, zda se v případě žalobce jedná o vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že jeho předchozí odsouzení nevylučuje možnost udělit mu doplňkovou ochranu. Výklad učiněný žalovaným by znamenal, že jakýkoliv cizinec, který kdykoliv spáchal zločin, bude z možnosti udělení doplňkové ochrany doživotně vyloučen. Žalobce si však trest odpykal, to ale žalovaný nezohlednil. Žalobce také odkázal na Příručku Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „příručka“). Domnívá se, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém přesvědčení, že dostatečným způsobem zjistil skutkový stav. Za tím účelem vedl se žalobcem pohovor, v rámci nějž měl žalobce uvést všechny rozhodující okolnosti pro posouzení věci. Žalobci byla také dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Na zaslání vyjádření mu byla stanovena dostatečná lhůta. K námitce dopadů vycestování žalobce do jeho rodinného života uvedl, že nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pakliže žalobce hodlá realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít standardních institutů, jež jsou k tomu určeny. Zákon o pobytu cizinců takové možnosti skýtá a zákon o azylu nemá sloužit k jeho obcházení. Pokud žadatel vlastní vinou přestane splňovat podmínky k legálnímu pobytu na území, nemůže neudělení mezinárodní ochrany představovat porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalovaný setrval na svých závěrech ohledně neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu i na tom, že doplňková ochrana nemohla žalobci být udělena na základě § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Shrnul, že legalizace pobytu na území nespadá do důvodů relevantních z pohledu mezinárodní ochrany, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
12. Žalobce podal dne 27. 11. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
13. Dne 30. 11. 2018 poskytl žalobce údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že se narodil ve Vietnamu, je vietnamské státní příslušnosti, národnosti Khin a je schopen se dorozumět vietnamsky. Nemá žádné náboženské přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý a má nezletilého syna (narozen 2015). Syn i manželka žijí v K. a mají uděleno oprávnění k trvalému pobytu. Do České republiky přicestoval v roce 2003, ve vlasti byl naposledy v roce 2013. Od roku 2003 měl udělen trvalý pobyt v České republice, tehdy přiletěl za účelem sloučení rodiny, neboť jeho rodiče zde žili a podnikali. Je zdravý a nemá žádné specifické zdravotní potřeby. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že ztratil oprávnění k pobytu v České republice a nechce odcestovat do Vietnamu, neboť zde má manželku, dítě i rodiče. Výslovně uvedl, že jiné důvody k podání žádosti nemá.
14. Téhož dne s ním byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že jako dítě žil v H. T.. Vietnam opustil ve 13 letech a od té doby žil jen zde. Má nedokončené základní vzdělání. Obživu si obstarával prací v herně a bistru. Následně pracoval i jako kuchař. V České republice má manželku, se kterou má nezletilého syna, a

žijí zde i jeho rodiče. V roce 2013 byli s manželkou navštívit její rodinu a uzavřeli tam sňatek. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány. V České republice byl stíhán a odsouzen za pašování drog, to byl i důvod ztráty trvalého pobytu. Z výkonu trestu byl propuštěn před dvěma měsíci, tj. na konci září 2018. O mezinárodní ochranu požádal, aby zde mohl zůstat, zkouší si to nějak vyřídit, neboť celá jeho rodina žije zde. Chce tu být s manželkou a dítětem. Do Vietnamu se vrátit nechce, ani neví, jak by tam měl znovu začít, když od svých 13 let žije zde. Manželka a dítě zde mají trvalý pobyt a nemůžou do Vietnamu jen tak kvůli němu, to neudělají, mají zde zázemí. Žalobce se s nimi snaží být, vychovávat syna. S manželkou zde žijí již dlouho a ve Vietnamu by pro ně bylo obtížné znovu začít, ví zcela jistě, že manželka a syn s ním nepůjdou. Žalobce byl ve výkonu trestu 4 roky a 15 dnů. Celkově byl odsouzen na 8 let. Nastoupil v září 2014, manželka tou dobou byla ve čtvrtém měsíci těhotenství, syn se narodil během výkonu trestu. Po propuštění z výkonu trestu pomáhal manželce hlídat syna, vozí ho do školy a zpět, vaří mu večeri a pak si hrají. Živí je manželka, která pracuje v nehtovém studiu. V budoucnu by zde chtěl zůstat, pracovat s manželkou a vychovávat jejich dítě. Neví, jak jinak by mohl legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Česky se nenaučil, neboť zde nikdy nechodil do školy, po svém příjezdu do České republiky pouze pomáhal doma a někdy v obchodě rodičů. Neví, co teď dělají jeho rodiče, dlouho je neviděl. V případě návratu do Vietnamu určitě přijde o manželku a dítě, neví, jak a z čeho by tam začal žít. Na dotaz žalovaného, zda by se mohl vrátit do Vietnamu a legalizovat svůj pobyt odtud, sdělil, že to možné je, ale on je ještě ve zkušební době po podmíněném propuštění z výkonu trestu. Až mu skončí čtyřletá zkušební doba, chtěl by se vrátit do Vietnamu a podat žádost o sloučení s rodinou. K pohovoru nechtěl dále nic uvést ani doplnit.

15. Součástí správního spisu je opis z evidence rejstříku trestů. V něm je uvedeno, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, sp. zn. 1 T 40/2015, který byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 2. 2016, č. j. 12 To 2/2016-4227. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v délce 8 let a byl podmíněně propuštěn dne 27. 9. 2018 s tím, že mu byla stanovena zkušební doba do 27. 9. 2022 (zbytek výměry 1 445 dnů).
16. Součástí správního spisu je rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, sp. zn. 1 T 40/2015. Tímto rozsudkem shledal soud žalobce vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, dílem dokonaného, podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), dílem ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 283 odst. 1 a 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, činil tak v organizované skupině a ve velkém rozsahu. Z rozsudku plyne, že odsouzených za čin bylo vícero, užívali několik pěstíren a vypěstovali dohromady přes 160 kg omamné či psychotropní látky (marihuany) s obsahem přes 6 kg THC. Čin zůstal zčásti nedokonán, neboť se některé rostliny z důvodu zásahu policie nepodařilo dopěstovat do finálního stádia a zpracovat. V případě žalobce soud negativně hodnotil jeho významnou roli v organizované skupině, kde jeho postavení postupně získávalo na důležitosti a těsně před odhalením již zastával obdobné postavení jako „hlavní obžalovaný“, neboť oni oba dávali ostatním spolupachatelům příkazy a např. i vyplácel odměnu. Byla mu přičtena k tíži doba, po kterou trestnou činnost páchal, a její rozsah. S přihlédnutím k předešlé bezúhonnosti mu uložil nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 8 let a zařadil ho do věznice s ostrahou, neboť to považoval za vhodnější pro účely nápravy. Součástí správního spisu je také rozsudek Vrchního soudu v Praze, coby soudu

odvolacího, ze dne 16. 2. 2016, č. j. 12 To 2/2016-4227. Odvolací soud ve vztahu k žalobci rozsudek krajského soudu potvrdil.

17. Součástí správního spisu je i dokument žalovaného ze dne 22. 2. 2018 nazvaný Vietnam, Možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a ČR), Právní zásada „ne bis in idem“, Tresty za výrobu a distribuci drog. Z dokumentu plyne, že podle vietnamského trestního zákoníku může být vietnamský občan trestně stíhán za čin, který spáchal v zahraničí. Vietnamský trestní zákoník výslovně neupravuje situace, kdy byl občan za čin v jiné zemi již potrestán. Zastupitelský úřad v Hanoji oslovil ostatní členské státy Evropské unie a dle obdržených informací vietnamská justice vždy v praxi takovou skutečnost dodržuje, byť se jedná o nepsanou zvyklost. Zastupitelské úřady členských států Evropské unie nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly rozsudek v případě, kdy občan již za totožný čin byl odsouzen. Ze zprávy také plyne, že zastupitelský úřad v Hanoji nemá informace o žádných případech, kdy by po návratu z ciziny byly osoby, které se vrátily po výkonu trestu odnětí svobody ze zahraničí, vystaveny perzekuci. Vietnamské úřady naopak zpravidla nemají jakýkoliv zájem se o takové osoby zajímat. Vykonaný trest se do vietnamského trestního rejstříku nezapisuje, na takové osoby se proto hledí jako na bezúhonné osoby.
18. Dále je součástí spisu dokument žalovaného ze dne 31. 5. 2019 nazvaný Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav: květen 2019 a dokument Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze dne 28. 1. 2019 nazvaný Údaje o zemi, Vietnam.
19. Dne 23. 5. 2019 byla žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 24. 5. 2019 žalobce požádal o možnost seznámit se s podklady blíže svému domovu. Žalovaný mu vyhověl a opětovně mu zaslal výzvu k seznámení s podklady, tentokrát do Prahy. Dne 10. 6. 2019 se substituent zástupkyně žalobce seznámil se shromážděnými podklady. Pořídil si fotokopie dokumentů ze správního spisu a požádal o stanovení lhůty k vyjádření. Lhůta mu byla stanovena do 28. 6. 2019.
20. Dne 28. 6. 2019 zaslal žalobce vyjádření k podkladům. V rámci něj nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Navrhl, aby žalovaný učinil výslech manželky žalobce k prokázání žalobcova rodinného života na území České republiky a k možnosti vycestování manželky žalobce a jejich nezletilého syna. Požádal také žalovaného, aby se zabýval čl. 8 Úmluvy. Dále navrhl doplnění dokazování o zprávy mezinárodních organizací zabývajících se dodržováním lidských práv, zda žalobci nehrozí perzekuce ze strany vietnamských orgánů z důvodu jeho předchozího odsouzení v České republice, neboť dokument žalovaného v tomto ohledu považuje za nejednoznačný., Navrhl, aby mu žalovaný udělil mezinárodní ochranu podle § 12 zákona o azylu. V případě, že to nebude možné, aby mu udělil mezinárodní ochranu podle § 14, příp. § 14a odst. 1 a 2 písm. a), b) a d) zákona o azylu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
22. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013

o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 27. 11. 2018, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

23. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

24. Žalobce předně namítl, že žalovaný pochybil při posouzení důvodnosti udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť řádně nezjistil skutkový stav věci. Žalovaný nedoplnil správní spis o další důkazy, které by hodnověrně vyvrátily možnost dalšího postihu žalobce ve Vietnamu za jeho trestnou činnost. Zprávy, které jsou součástí správního spisu, považuje žalobce za nejednoznačné. Nevylučují možnost, že by vietnamské státní orgány mohly postupovat v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Namítl také, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce měl doplnit důkazní materiál sám. On však nedisponuje takovým aparátem jako žalovaný.
25. Ze spisu plyne, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů (srov. jejich výčet pod bodem 16 až 17 odůvodnění tohoto rozsudku), které jsou součástí správního spisu, což ostatně žalobce nepopírá. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, a to v rozsahu potřebném pro posouzení žádosti žalobce, přičemž o jeho správnosti nepanovaly rozumné pochybnosti. Žalobce ve své námitce uvádí, že žalovaný nepostavil najisto, že žalobce již nebude ve Vietnamu postižen za svou trestnou činnost. Žalovaný na základě shromážděných zpráv o zemi původu zjistil, že vietnamský občan může být ve Vietnamu stíhán za trestný čin spáchaný v zahraničí. Vietnamský trestní zákoník ani judikatura formálně nezakotvují respektování zásady *ne bis in idem*. Fakticky je nicméně tato zásada aplikována, z dostupných informací není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Nejsou známy případy osob, které se do Vietnamu vrátily po výkonu trestu odnětí svobody v zahraničí a byly vystaveny novému trestnímu stíhání či perzekucím. Vykonaný trest v zahraničí se do vietnamského rejstříku trestů nezapisuje, a na osobu se tak hledí jako na bezúhonnou. Žalovaný uvedené informace v napadeném rozhodnutí (str. 7) posoudil a neshledal v případě žalobce žádné relevantní skutečnosti, na jejichž základě by mohlo žalobci hrozit pronásledování. Soud k tomu uvádí, že závěr žalovaného, podle nějž je dvojí odsouzení ve Vietnamu nepravděpodobné, je dlouhodobě arobován judikaturou českých soudů (viz usnesení NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013-27, ze dne 8. 6. 2017, č. j. 2 Azs 92/2017-30, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016-28, či rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28).
26. V kontextu daného žalobního bodu je třeba zmínit, že nárok na azyl jakožto

privilegovanou formu mezinárodní ochrany vzniká pouze osobám, které mají odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem „odůvodněný strach“ vyjadřuje míru pravděpodobnosti, že žadatel o mezinárodní ochranu bude v případě návratu do země původu čelit pronásledování. Judikatura jej ztotožnila s testem přiměřené pravděpodobnosti (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté), nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.

27. Ze zpráv o zemi původu plyne, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce v případě návratu do země původu byl vystaven novému trestnímu stíhání a hrozbě uložení nového trestu za trestnou činnost, kterou páchal na území České republiky a za kterou byl odsouzen českými soudy. Žalobce na tyto zprávy o zemi původu reagoval pouze obecně tak, že informace v nich uvedené neskytají záruku, že nebude čelit porušení zásady *ne bis in idem*. Domáhal se shromáždění dalších zpráv o zemi původu, které by jakoukoliv pochybnost vyloučily. Žalobce sám žádný konkrétní důkazní návrh neuplatnil, neoznačil žádnou konkrétní zprávu o zemi původu, k níž by měl žalovaný přihlédnout. Soud k tomu uvádí, že bylo na žalovaném shromáždit zprávy o zemi původu, které by pojednávaly o konkrétních rizicích, jimž by mohl být žalobce v případě návratu do země původu vzhledem k vlastnímu azylovému příběhu vystaven. Žalovaný této povinnosti dostal, shromáždil zprávy o zemi původu, které se zabývají hrozbou opakovaného trestního stíhání v zemi původu. Ze skutečnosti, že shromážděné zprávy nepřinášejí svědectví o tom, že v zemi původu je formálně legislativně zakotvena zásada *ne bis in idem* a že je vždy bezvýhradně respektována, nelze dovodit, že by shromážděné zprávy byly nedostatečné. Plyne z nich, že není pravděpodobné, že by byla v případě žalobce porušena zásada *ne bis in idem*, což plyne z dlouhodobé praxe vietnamských státních orgánů, které uvedenou zásadu zpravidla dodržují. Ze zpráv neplyne, že by se na něj měly vietnamské státní orgány obzvláště zaměřit z důvodu, že řadu let pobýval v demokratickém evropském státě. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by závažně zpochybnila pravdivost informací plynoucích z těchto zpráv. Skutečnost, že za shromáždění zpráv o zemi původu je primárně odpovědný žalovaný, nevylučuje, aby žalobce, např. za pomoci své zástupkyně, sám vyhledal zprávy o zemi původu (ty jsou z velké části veřejně dostupné), které by podporovaly jeho azylový příběh, a navrhl jimi provést důkaz. Jestliže žalovaný dostal své povinnosti a obstaral relevantní zprávy o zemi původu, není povinen obstarávat další zprávy pouze proto, že si to žalobce (bez uplatnění relevantních výhrad ke shromážděným zprávám) přeje.
28. Soud závěrem k otázce splnění podmínek pro udělení azylu pro pronásledování (§ 12 zákona o azylu) doplňuje, že pronásledování, kterého se žalobce obává, nemá souvislost s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, zastáváním určitých politických názorů ani uplatňováním politických práv a svobod. Ze zpráv o zemi původu pak nelze dovodit, že by osoby odsouzené v zahraničí pro drogovou trestnou činnost představovaly v zemi původu sociální skupinu. Absence kauzálního nexu tvrzené hrozby pronásledování s azylově relevantním důvodem je dalším důvodem, pro který nelze žalobci udělit azyl.
29. Žalobce v žalobě dále namítl, že mu měl být udělen humanitární azyl. Žalobce nepovažuje

odůvodnění žalovaného za dostatečné, neboť se nevypořádal se souladností napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Za rozhodnou v tomto kontextu považuje svou rodinnou situaci, v níž spatřuje důvod hodný zvláštního zřetele. Podle žalobce je nucené vycestování v rozporu s nejlepším zájmem dítěte a právem na soukromý a rodinný život. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce má na území České republiky manželku a nezletilého syna. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jeho rodina má možnost realizovat svůj rodinný život ve Vietnamu. V tomto směru považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce také uvedl, že jeho manželka nemohla k dané věci podat písemné stanovisko, jak uvedl žalovaný, neboť neměla dostatek času. Žalobce navrhl její výslech ve svém vyjádření a dalším úkonem žalovaného byla výzva k převzetí napadeného rozhodnutí. Že žalovaný nebude provádět výslech, se tedy dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.

30. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce je dospělý, plně svéprávný, praceschopný, jeho zdravotní stav je dobrý. Rodinný život není důvodem pro udělení humanitárního azylu a další důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný neshledal.
31. K tomu soud uvádí, že k porušení čl. 8 Úmluvy neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním by došlo pouze tehdy, pokud by s tím byl spojen zákaz vstupu na území České republiky a současně by nebylo možné, aby si žalobce přenesl svůj soukromý a rodinný život do země původu (extrateritoriální účinek práva na soukromý a rodinný život). Za těchto zcela výjimečných podmínek by mohlo být vycestování žalobce porušením mezinárodněprávních závazků České republiky, a žalobci by tedy vznikl nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu (rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, a usnesení NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016-19). V daném případě však žalovaný rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze žalobci udělit s ohledem na splnění podmínek § 15a zákona o azylu. Neposuzoval tedy, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany (viz usnesení rozšířeného senátu NSS usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119).
32. Jistě není vyloučeno, aby žalobcovy rodinné vazby na území České republiky byly zohledněny i v rámci úvah o aplikaci § 14 zákon o azylu. Tzv. humanitární azyl upravený tímto ustanovením lze udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele, za něž se považují případy, kdy by bylo nehumánní azyl neudělit (osoba pocházející z krizové oblasti, např. zasažené přírodní katastrofou, hladomorem, osoba trpící závažným onemocněním apod.). Žalobce nepředestřel žádné skutečnosti, které by jeho případ činily jakkoliv mimořádným. Skutečnost, že má na území České republiky manželku a syna, kteří jsou rovněž občany Vietnamu, ovšem jsou oprávněni pobývat na území České republiky, není nikterak mimořádná. Úvahu žalovaného, že manželce žalobce ani jeho synovi nic fakticky ani právně nebrání v tom, aby spolu s ním vycestovali do jejich společné země původu, nelze mít za nepřezkoumatelnou domněnku. Žalobce ve správním i soudním řízení poukazuje pouze na okolnosti, kvůli nimž nebude chtít manželka následovat žalobce do země původu, neuvádí však žádnou skutečnou překážku (ať již právní, či faktickou), která by tomu bránila. Je třeba rozlišovat překážku od pouhé nevole, byť třeba vychází z neochoty opustit stávající zázemí vybudované na území České republiky. Soud zdůrazňuje, že povinnost žalobce vycestovat do země původu není důsledkem přezkoumávaného rozhodnutí, nýbrž skutečnosti, že žalobci nesvědčí žádné

pobytové oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Pokud snad v důsledku povinnosti žalobce vycestovat z území České republiky dojde k zpretrhání vztahů v rámci nukleární rodiny, nejde o důsledek zásahu České republiky a jejích státních orgánů, nýbrž o důsledek trestního jednání žalobce, kvůli němuž pozbyl své pobytové oprávnění. Jestliže žalobce uzavřel manželství a založil rodinu v době, kdy páchal na území České republiky trestnou činnost, za kterou byl posléze odsouzen, musel počítat s tím, že může dojít v důsledku jeho činnosti k rozvrácení těchto vztahů. Musel si být vědom, že páchání trestné činnosti bude mít nejenom následky v rovině trestněprávní, ale i v jeho pobytové oblasti. Vazby na území České republiky, které si zde žalobce za léta svého legálního pobytu vytvořil, pak nejsou samy o sobě bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných azylově relevantní z pohledu § 14 zákona o azylu. Takové důvody žalobce netvrdil, jak správně uvedl žalovaný. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 65/2018-31, k tomu uvedl: „Nelze připustit, aby humanitární azyl byl žadatelům, kteří se dopustili vážného zločinu, pravidelně udělován proto, že jejich děti či jiní rodinní příslušníci, s nimiž žadatel žije, dlouhodobě žijí a jsou zakořeněni v ČR či že je zde zakořeněn sám stěžovatel. Vylučovací klause by takto v podstatné míře ztratila svůj smysl a účel.“

33. Žalobce se zcela nepřiléhavě dovolává čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, neboť ten ukládá státu povinnost, aby rozhodl o oddělení dítěte od jeho rodičů pouze v mimořádných případech vyjmenovaných v tomto ustanovení. Žalobou napadené rozhodnutí ovšem není rozhodnutím o odebrání žalobcova syna žalobci, nýbrž o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany. Faktické oddělení dítěte od jednoho z rodičů bude případně důsledkem pozbytí pobytového oprávnění žalobce a případného rozhodnutí jeho matky nenásledovat žalobce do země původu. Za tento stav nenesou orgány České republiky žádnou odpovědnost – nemohou vzniku této situaci bránit tím, že udělí mezinárodní ochranu osobě, která pro to nesplňuje podmínky, ani nemohou nutit osoby oprávněně pobývající na území České republiky, aby se vrátily spolu s žalobcem do jejich země původu. Článek 3 a 8 Úmluvy o právech dítěte, na které žalobce rovněž poukazuje, nezakládá České republice povinnost přiznat otci nezletilého dítěte (žalobci) status uprchlíka či beneficianta doplňkové ochrany, ačkoliv pro to nesplňuje hmotněprávní podmínky. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte nemůže vést k rozhodování v rozporu s jednoznačně formulovanými hmotněprávními podmínkami, tím méně v případě, kdy se napadené rozhodnutí nedotýká statusu dítěte, nýbrž jeho rodiče, aniž by mělo přímý dopad na status dítěte.
34. Žalobce k prokázání svých tvrzení v rámci správního řízení navrhl, aby žalovaný provedl výslech žalobcovy manželky. Žalovaný tak neučinil s odůvodněním, že žalobce mohl její výpověď předložit již v podaném vyjádření. Nadto nepovažoval její výslech za nutný, neboť její výpověď by zcela logicky byla maximálně projevem snahy o zachování rodiny. Žalovaný však dospěl k závěru, že rodinný život žalobce není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, proto se rozhodl výslech manželky neprovést. K tomu soud uvádí, že žalovaný není povinen provést všechny navržené důkazy. Pakliže některé nepovažuje za potřebné, není povinen je provést, ale je povinen dostatečným způsobem odůvodnit, z jakého důvodu tak postupoval. V daném případě žalovaný zcela jasně uvedl, z jakého důvodu považuje výslech manželky za nadbytečný, a soud se s jeho postupem zcela ztotožnil. Žalobci nic nebránilo v tom, aby v rámci pohovoru k žádosti či vyjádření před vydáním rozhodnutí podrobně rozvedl důvody, pro něž je přenesení rodinného života do země původu zcela vyloučeno, ať již z důvodu právní, či faktické nemožnosti. Výslech manželky je v tomto ohledu vskutku nadbytečný.

35. Žalobce dále uvedl, že pokud by obava z porušení zásady *ne bis in idem* nebyla důvodem pro udělení azylu pro pronásledování dle § 12 zákona o azylu, měla by odůvodnit udělení tzv. humanitárního azylu. To se ovšem žalobce mylí. V daném případě bylo prokázáno, že není pravděpodobné, že by žalobce byl opakovaně stíhán pro totéž jednání vietnamskými státními orgány. Pokud by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo porušení jeho základních práv, byl by to důvod pro udělení azylu pro pronásledování či doplňkové ochrany, nikoliv však pro udělení humanitárního azylu.
36. Soud uzavírá, že žalobní bod proti rozhodnutí o neudělení tzv. humanitárního azylu je nedůvodný.
37. V poslední řadě žalobce uvedl, že nesouhlasí s postupem žalovaného, který dospěl k závěru, že žalobci není možné udělit doplňkovou ochranu z důvodu uvedeného v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tento postup považuje za překvapivý, neboť během řízení nebyl na svou trestnou činnost jakkoliv dotazován. Zdůraznil, že uložený trest vykonal a v polovině byl podmíněně propuštěn, což žalovaný nikterak nezohlednil. Do spisového materiálu žalobce byly vloženy pouze rozsudky, usnesení o podmíněném propuštění však nikoliv, v čemž žalobce spatřuje pochybení žalovaného spočívající v neobstarání si dostatku podkladů. Také se domnívá, že odsouzení za zločin nemůže žadatele jednou provždy vyloučit z možnosti udělení doplňkové ochrany.
38. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nelze udělit doplňkovou ochranu, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.
39. Pojem vážný zločin ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o azylu musí být vykládán v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k mezinárodní ochraně připisován v režimu Úmluvy o právním postavení uprchlíků (též známa jako Ženevská úmluva, vyhlášená pod č. 208/1993 Sb.), a kvalifikační směrnice. Je třeba, aby žalovaný, vedle kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva, posoudil závažnost činu (zločinu) ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným činem nebo po něm (viz rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, na který žalobce sám přílehavě odkázal, a dále rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 9. 2018 ve věci C-369/17 *Shajin Ahmed*, a navazující rozhodnutí NSS ze dne 6. 6. 2019, č. j. 2 Azs 373/2018-41, ze dne 23. 4. 2020, č. j. 5 Azs 189/2015-127, a ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020-33).
40. V odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz jeho str. 8 až 11) žalovaný k výkladu pojmu vážný zločin odkázal právě na závěry vyjádřené ve výše citovaném rozsudku NSS č. j. 6 Azs 309/2016-28 a v něm citované judikatuře s tím, že také uvedl, že je nezbytné pojem vykládat v kontextu kvalifikační směrnice i Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalovaný shrnul, že žalobce byl pravomocně odsouzen výše citovanými rozsudky Krajského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi let pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Žalovaný zohlednil, že tento trestný čin je v trestním zákoníku definován jako úmyslný, nadto jde o zvláště závažný zločin podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku (jelikož trestní sazba trestu odnětí svobody je určena v rozmezí 8 až 12 let) a žalobce jej spáchal v organizované skupině a ve značném rozsahu. Předmětný trestný čin je považován za vysoce společensky škodlivý. Drogová kriminalita je obecně

závažná zejména pro svůj dopad na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog, užívání drog přitom patří k sociálně patologickým jevům s negativními důsledky pro společnost. Tato problematika je řešena též na mezinárodní úrovni a OSN taková kriminální jednání pokládá za extrémně nebezpečná. Žalobce se na tak závažné trestné činnosti aktivně podílel, a to ve značném rozsahu. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutím trestního soudu ve věci žalobce je vázán, přitom žalobce není jen důvodně podezřelý ze spáchání (tohoto) vážného zločinu, nýbrž byl za jeho spáchání dokonce pravomocně odsouzen.

41. Takové odůvodnění považuje soud v posuzovaném případě za zcela dostačující (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020-23, a ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 213/2020-25), přičemž žalovaným prezentovaný výklad pojmu vážný zločin pokládá soud za eurokonformní a souladný s judikaturou NSS. Žalovaný správně nevycházel pouze z (vnitrostátní) kvalifikace trestného činu podle trestního zákoníku (zvláště závažný zločin), nýbrž odkázal též na mezinárodní dokumenty, které drogovou kriminalitu obecně kvalifikují jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce vzal žalovaný v potaz povahu a závažnost spáchaného činu, výši uloženého trestu. Zohlednil rovněž, že jednání žalobce bylo úmyslné, žalobce čin spáchal ve značném rozsahu a v organizované skupině. Žalovaný zohlednil též míru škodlivosti konkrétní psychotropní látky (drogy), přitom negativní dopad užívání marihuany na zdraví a společenské vztahy uživatelů a zájmy společnosti je obecně znám a není třeba jej podrobněji rozvádět. Soud nad rámec uvedeného podotýká, že z trestních rozsudků v žalobcově věci vyplynulo, že žalobce byl nejen účasten na páchaní uvedené trestné činnosti, nýbrž ji i řídil (neboť činil kontroly pěstíren, vyplácel odměny, zajišťoval vybavení, apod. – viz str. 24 výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze), přičemž trestnou činnost páchal za účelem pořízování si prostředků k vlastní obživě. Z rozsudků dále plyne, že organizovaná skupina sklidila přes 160 kg marihuany. Žalovaný tedy aplikoval § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu zcela správně a jeho odůvodnění považuje soud za naprosto dostatečné.
42. Co se týče namítané překvapivosti popsaného postupu žalovaného, ani zde soud nemůže dát žalobci za pravdu. V první řadě byl žalobce na své odsouzení dotazován již v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále oba odsuzující rozsudky byly součástí správního spisu již v době, kdy proběhlo seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Tento argument žalobce je tedy zcela nedůvodný. Žalobce dále namítl, že žalovaný si neobstaral usnesení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Z protokolu o pohovoru i opisu evidence rejstříku trestů plyne, že žalovaný byl seznámen s tím, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Usnesení o podmíněném propuštění z výkonu trestu nebylo nutné k tomu, aby žalovaný mohl posoudit, zda jsou dány podmínky pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Východiskem pro aplikaci daného ustanovení je, že žalobce spáchal vážný zločin. Žalovaný měl dostatečné podklady k tomu, aby mohl dospět k závěru, že žalobce takový čin spáchal. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody po vykonání poloviny trestu sice svědčí o dobrém přístupu žalobce k výkonu trestu, ovšem nijak to nesnižuje závažnost trestného činu, jehož se dopustil, tím spíše za situace, kdy stále neuplynula zkušební doba, takže nelze učinit závěr, zda se žalobce osvědčil a zda bylo odsouzení zahlazeno. Argumentace žalobce, že odsouzení za trestný čin mu nelze vytýkat po celý život, neodpovídá okolnostem dané věci, neboť žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany krátce poté, co byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu, resp. před uplynutím doby platnosti výjezdního příkazu. Doposud žalobci neuplynula zkušební doba, odsouzení není zahlazeno. Mezi napadeným rozhodnutím a spácháním trestného činu je bezprostřední

časová souvislost. Žalobní bod není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. prosince 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce